

generácia *Zatmenia*

starý poriadok si rozopína košeľu
z letného neba pršia slnečníky
langoše nám upchávajú cievy
srdcia nám prestávajú biť pri pohľade na zaplnené mestá
kráčame davom hodnôt a čísel
fajčíme marihuanu
vydychujeme tváre bez očí
zatiaľ čo z neba pršia slnečníky
a zapichávajú sa do vlasov punkových dievčat

naše srdcia sú temné katedrály
ktoré každou modlitbou prehľbujú svoj bolestný výkrik...
v očiach nám horia krdle slnečníc
češeme si vlasy
a vyskakujeme z okna pri západe slnka

snívame o Paríži o dobrodružstvách na konci sveta
s cigaretou v nose
padáme cez oceľové sídliská
cez osamelé izby v ktorých plačeme

s novembrom v duši lovíme šťastie
rozopíname si košele
a píšeme nezmyselné žalmy o láske
zatiaľ čo z neba pršia slnečníky
a prebodávajú nám dušu
prázdnotou